

Даниела Добрева

Две лица

Чайникът свиреше пронизително. Водата отдавна вреше, но стопанката не идваше да изключи газта и да прибави пакетчетата чай, подготвени на масата. Котката облизваше маслото от филиите в чинията. По радиото говорителят съобщаваше статистиката на престъпленията от последната седмица. Чешмата капеше равномерно и монотонно, отброявайки секундите, които изтичаха с водата.

В антрето, по перилата на стълбището се прецеждаше на тънка струйка полусъсирена кръв. Трупът лежеше в подножието му с лице обърнато към тавана. На гърдите зееше дълбока рана.

Животното седеше в ъгъла и съвсем тихо виеше. Това беше третата му жертва за отминалата нощ, а все още беше гладно. Последните остатъци от човешкото у него му нашепваха, че върши ужасни неща, но инстинктът за оцеляване заглушаваше с дивите си кръсъци всяко чувство за вина. И отново побеждаваше То – животинското...

Инспектор Кох огледа трупа и отбеляза нещо в бележника си. После се оттегли, за да даде възможност на фотографите да си свършат работата. Съдебният лекар пристигна и също огледа тялото. Както винаги беше спокоен, въпреки ужасната гледка. Когато приключи, той се приближи до Кох:

– Мъртва е отпреди два-три часа. След аутопсията ще мога да кажа с по-голяма точност. Също като при другите случаи има огромен разрез от гърдите до средата на корема. Липсват далакът, сърцето и черният дроб. Разрезите и тук са направени с много остър предмет, вероятно скалпел или малък нож, а органите са направо изтръгнати. Всъщност колко на брой станаха жертвите?

– Това е деветата за една седмица – отговори Кох замислено. – Поканила приятелки на закуска... Те са я открили. Когато пристигнахме, котката лочеше от кръвта на пода... Гадна гледка.

– Личи си, че е обичала господарката си – съдебният лекар се изсмя. После измъкна от джоба си голяма кифла, увита в мазна хартия, и блажено задъвка.

Кох го изгледа с погнуса и напусна стаята. Вън пое глътка въздух и се опита да подреди фактите.

И така, имаха вече девет жертви. Общото беше, че всички те бяха жени на средна възраст, напълно здрави. Всички живееха сами. Нямахше отпечатъци, нямаше следи, нямаше свидетели. Девет престъпления, а нито един заподозрян. Ами органите? Какво прави убиецът с тях? Защо

ги изтръгва? Може би това е ключът и следата, за която трябва да се залови?!
Кох беше професионалист, но в този случай нервите му бяха опнати до скъсване. Влудяваше го нагlostта на престъпника. С всеки изминал ден той скъсяваше радиуса на престъпленията си около участъка на полицията. Днешното беше едва на две преки от него. Убиецът явно се опияняваше от способността си да надхитри полицията и това го правеше все по-дързък. Кох тайно се надяваше това да го доведе до грешка, за да успеят да го хванат.

Инспекторът се качи в колата си и потегли към участъка. В кабинета си завари Марта, която пишеше нещо върху бюрото му.
– Чух за последното убийство – каза тя, вдигайки глава от записките.
– Да – отговори мрачно Кох, – лошите новини се разпространяват бързо, като зловонията, нали? А ти готова ли си с психологическия портрет?

– Да – отговори мрачно Кох, – лошите новини се разпространяват бързо, като зловонията, нали? А ти готова ли си с психологическия портрет?

– В известен смисъл – горчиво отвърна Марта. – Трудно е да се направи при информацията, с която разполагам. Поне докато не разберам какво прави с органите, които взема от жертвите си. Това е много важно. Засега мога да предположа само, че ненавижда жените и мотивите за престъпленията му са продиктувани от жена в миналото, която го е подтискала и малтретирала. Вероятно майка му... Това, че действа дръзко, ме навежда на мисълта, че изпитва нужда да доказва пред себе си и другите колко е добър в това, което прави. Но тази теория може да рухне, ако разберем например, че запазва извадените органи и ги използва за извършване на някакъв религиозен ритуал. Трябва да разбереш защо ги взема, Кох, или да ми дадеш някакви други данни, защото с това, което имам, не мога да ти кажа повече.

– Ако разполагам с повече информация, вече сигурно щях да съм разрешил загадката – измърмори Кох. Не каза нищо повече. Седна на един стол и се замисли. Марта вдигна рамене и се измъкна тихо.

Кох седя до късно в кабинета си. Четирите жертви намерени през деня просто крещяха в съзнанието му да направи нещо. А той нямаше почти нищо в аванс. Единственото потвърдено разкритие беше, че престъпникът действа нощем и рано сутрин. До последната жертва бяха открити два косъма. Изследваха ги – бяха животински, а стопанката нямаше животно в къщата. Но това едва ли можеше да каже много. Може би

убиецът водеше някакво животно със себе си. Но защо? Може би то изтръгва органите и се храни с тях. Не, това не е възможно, нямаше следи от зъби. Органите бяха просто откъснати, патологът беше категоричен за това. Ами мотивът?! Марта сигурно беше права – престъпникът убиваше, за да извърши някакъв религиозен ритуал. И тогава версията за садистичната майка отпада. Или не?!...

– Инспектор Кох... – Айзък, чистачът, подаваше глава от откренатата врата, – до късно ли ще останете тази вечер?

– Не, Айз – Кох стана и облече шлифера си, – тръгвам си.

– Той може би сега убива – тихо рече Айзък.

– Кой?

– Ами че серийният убиец, когото търсите.

– Да – отговори Кох мрачно, – може би.

Той напусна сградата на управлението и се отправи пеш по булеварда. Реши тази вечер да се прибере без колата, за да има време да помисли. Живееше сам и дори вкъщи нямаше кой да му пречи, но свежият въздух проясняваше мислите му и той често предпочиташе да разсъждава над случаите си нощем на някоя пейка.

Беше смъртно уморен, но не преставаше да си блъска главата. Подреждаше събитията и фактите по различни начини, като парченца от пъзел, и се надяваше да налучка правилната комбинация. Но от какъвто и тълъ да погледнеш нещата, логика просто липсваше.

Реши да се отбие в дома на Марта, за да помислят заедно по случая. Освен това му се искаше да ѝ се извини за днес. В крайна сметка не тя е виновна, че убиецът не оставя улики след себе си. Тя беше добър психолог и полицаи. Направи каквото можа с данните, с които разполага. Може би двата косъма от днешното убийство ще я наведат на нещо. Тя все още не знаеше за тях, защото последната, четвърта, жертва беше открита малко след като тя се прибра от нощно дежурство.

Марта живееше сама в една стара сграда близо до участъка.

Кох изкачи стълбището до нейния апартамент и натисна звънеца. Отвътре му отговори сънен глас:

– Кой е?

– Аз съм, Марта. Може ли да поговорим? – Кох едва сега осъзна колко късно беше и вече съжаляваше, че е дошъл.

– Кох?! – Марта го гледаше сънено, докато завързваше връзката на халата си. – Какво правиш тук по това време?

– Извинявай, че те притеснявам толкова късно. Искам да поговорим по случая със серийния убиец. Но ако си много уморена, ще го оставим

за утре.

– Вече ме събуди – усмихна се уморено Марта. – Влизай. Ще направя чай. – Тя го покани да седне на канапето и отиде в кухнята. – Да няма нови разкрития по случаите? – провикна се от отворената врата. Кох разказа накратко за последното убийство и за новите улики. Докато разговаряха, той почистваше с джобното си ножче нечистотиите под ноктите си. Беше му стар навик, от който отдавна искаше да се отърве, но все не успяваше. За миг се отплесна и острието се заби под нокътя му. Потече кръв. Той засмука пръстта си. Почувства остър глад...

Животното седеше в ъгъла и тихо виеше. Трупът лежеше на кухненския под. Чайникът свиреше пронизително.

КРАЙ

© 2001 Даниела Добрева

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.3/2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11520>]